

Dhe në kasollet më të varfra lindin mendje të mëdha dhe fisnike

Muaji Prill sapo ka ardhur. Dimri kapte rugs e tij të bardhë zvarrësës, kështu pranvera mund të pranonte. Shpata u përplasën me kokat e tyre. Degët e degëve i dhanë zërat e tyre duke qeshur me gëzim dhe duke qeshur me të. Dielli gjithnjë e më shumë përhapte rrezet e forta të ndriçimit. Ky muaj ishte muaji më i lumtur për Jana.

Jana, një grua me sy të bukur të lajthitur si një gjemb. Ai solli fëmijën e tij të parë në botë, Alexander. Ai lindi në një vilë në të cilën jeton. Ata nuk kishin kushte të mjaftueshme për të shkuar në spital, sepse ishte mjaft e shtrenjtë dhe nuk mund ta përballonin atë. Ata nuk u ankuan për varfërinë. Të gjithë ata donin që fëmija i tyre të rritet në një djalë të zgjuar dhe paqësor, për të përfunduar arsimin e lartë. Ndërsa Aleksandri i Madh kaloi, ai u rrit gjithnjë e më shumë. Një djalë i mbyllur në një djalë i cili nuk i kundërshtonte fëmijët në rrugë duke luajtur lojëra të famshme të fëmijëve dhe kur ata ishin të gabuar. Në moshën gjashtë vjeçare filloi të shkonte në shkollë. Prindërit e tij kërkonin ta siguronin atë më të mirë, kështu që ata ishin të regjistruar në shkollën më të mirë në qytet. Vitet e para shkuan mirë, por ndërsa ajo u rrit, ajo u shkel, u nda dhe u nënvlerësua nga fëmijët e tjerë për shkak të varfërisë. Vajzat qeshnin me rrobat e tij të vjetra. Echo ishte e vjetër, ajo kurrë nuk ishte thyer dhe ajo ishte gjithmonë e pastër dhe e nxehtë. Por ata nuk i kushtonin vëmendje. Ai e dinte se këta ishin fëmijë të zyrtarëve të lartë në qytet. Ai kërkoi vjedhjen e njohurive nga mësuesit. Ai jetoi me moton: "Paraja nuk ju bën të lumtur, familja, miqtë janë fat tuaj". Ai u përpoq sa më shumë të jetë e mundur që të jetë më i suksesshëm, të jetë krenaria e prindërve të tij dhe të paguajë një ditë atë që i kanë bërë atij, edhe pse ai ishte i vetëdijshëm se kjo nuk ishte e mundur. Prindërit kishin frikë, përveç këtyre fëmijëve, që të shkonin në rrugë të keqe, por ai ishte ajo që donin. Paqësor, i zgjuar dhe gjithmonë i lavdëruar nga mësuesit e tij. Ndonjëherë ju doni dhe po bëni, por jo gjithmonë. Ai mori titullin "Fëmijëria e hershme" dhe u regjistrua në shkollën e mesme. Dhe pati përparim. Matematika, operacionet gramatikore dhe algjebrike ishin pjesë e jetës së tij të përditshme. Fakulteti i Shkencave Matematike për të ishte një këngë e lehtë, por për prindërit e tij jo aq interesante. Por Aleksandri nuk i la të gjithë barrën e tij prindërve të tij. Ai mësoi dhe punoi paralelisht. Dita erdhi kur ai u bë një person i pjekur dhe mori diplomën "Profesor i Shkencave Matematike". Prindërit e tij, pavarësisht se ishin krenarë për atë për shkak të profesionit të tij tani, ishin edhe më krenarë që fëmija i tyre meritonte të ishte vetë-kënaqës, me punë dhe dhembje të madhe. Ata fëmijë që kanë nënvlerësuar gjithmonë ato të familjeve të pasura, dhe ata kanë një diplomë në dorë. Por nëse njohuritë e tyre janë të njëjta me njohuritë e Aleksandrit apo ndihmën e miqve të prindërve të tyre. Fëmijë të tillë gjithmonë do të presin që dikush t'i ndihmojë ose t'u japë diçka. Pavarësia për ta është kur ata ecin nëpër kafene dhe vende të tjera. Aleksandri, siç thashë, ishte biri i një familje shumë të varfër në fillim. Ai punoi dhe punonte. Ai nuk i harxhoi paratë përreth. Ai me ndershmëri fitoi bukën e tij. Njerëzit nuk besonin se një person me një mendim kaq të madh dhe fisnik mund të dilte nga një familje e varfër.

Pra, mos u habitni as vetë. Fëmijët nga shtëpitë më të varfra munden, dhe në shumë raste, të jenë në krye dhe ata nga të pasurit në fund. Paratë këtu nuk kanë rol, sepse puna dhe mendimi për nesër më të mirë është ajo që na çon në jetë çfarëdo që jemi.

Hristina Nuneska

Mentor: Sonja Mircheska

SOEPTU "Kuzman Josifoski-Pitu"